வீசி, நமது சமுதாயத்தைப் பாதுகாத்துவருகிறது. அந்த ஒளிவிளக்கே சித்தர்களின் இலக்கியமாகும். அதனுடைய சுடரே இருள் சூழ்ந்த உலகில் என்றென்றும் ஒளி பரப்பிவருகிறது.

சித்தர்கள் என்ற சொல்லுக்குச் சித்தி கைகூடினவர்கள் என்று பொருள். இந்தச் சித்தி அவர்களுக்கு எப்படிக் கிட்டியது? திருமூலர் கூறுகிறார்:

"யோக சமாதியின் உள்ளே அகலிடம்
யோக சமாதியின் உள்ளே உளஒளி
யோக சமாதியின் உள்ளே உளசக்தி
யோக சமாதி உகந்தவர் சித்தரே!"

யோக சமாதியை உகந்தவர் யாரோ அவரே சித்தர் என்று வரையறை செய்கிறார் திருமூலர். இதுவே "ஆகத்திலே தெய்வபக்தி கொண்டார்" என்ற பாடலின் பொருளாகும்.

சித்தர்களுடைய அடிப்படை இதுதான். திருமூலர் சொல்லுகிற யோகசமாதி. இந்த உடம்பிலே தெய்வ சக்தியைக் கலந்து கூடுகிற தவயோகம் இருக்கிறதே, அந்த யோகமே சித்தர்களுடைய தவநெறியாகும்!

மனித உடம்பு நிலையற்றது, மனித வாழ்வு பயனற்றது என்றெல்லாம் கூறுகிற வெறுப்புநிலை ஒருபுறம் இருக்க,

"மனித்தப் பிறவியும் வேண்டுவதே இந்த மாநிலத்தே"

என்கிற நிலையே வேறு!

இந்த மனித உடம்பும் இந்த மனித வாழ்வுமே தெய்வத்தைக் காணுவதற்குரிய ஒப்பற்ற சாதனங்கள் என்று தெளிகிற நிலை இருக்கிறதே, அதுவே சித்திகளுக்கெல்லாம் அடிப்படையான சித்தி. திருமந்திர மாமுனிவரான திருமூலர் பாடுகிறார்:

"உடம்பினை முன்னம் இழுக்கென்று இருந்தேன்
உடம்பினுக் குள்ளே உறுபொருள் கண்டேன்
உடம்புளே உத்தமன் கோயில்கொண் டான்என்(று)
உடம்பினை யானிருந்(து) ஓம்புகின் றேனே!"

இந்த உடம்பு மிகப் பெரிய சாதனம். இதனுள் புருடோத்தமனாகிய பரமாத்மா, இறைவன், கோயில் கொண்டிருக்கிறான் என்று கண்ணாரக் கண்டு, இந்த உடற்கோயிலைப் பக்குவமாகப் பாதுகாத்து, இறைவனுக்குரிய இடமாகப் பரிசுத்த நிலையில் பேணி, யோக சமாதி உகந்தவர் யாரோ, அவரே மெய்யான சித்தர்கள். அவர்கள் பெற்ற தெய்வ ஆற்றல்கள் வெறும் செப்பிடு வித்தைகள் அல்ல. அந்தத் தெய்வ ஆற்றல்கள் உலகையே உய்விக்கிற பேரின்ப ஆற்றல்கள்ஆம்.

"உடம்பினை யானிருந்து ஓம்புகின் றேனே" என்று பாடுகிறார் அல்லவா? இந்தக் காரணத்தினாலேதான், உடம்பின் நுட்பங்களையும், இயல்புகளையும், மனத்தின் தன்மைகளையும், ஆதாரங்களையும், ஆராய்கிற காயசித்தி உபாயங்களும், வைத்திய முறைகளும், மனத்தத்துவ இயலாகிய பெரிய விஞ்ஞான அறிவும், சித்தர் இலக்கியத்

தின் பற்பல உறுப்புகளாக எழுந்தன. உடலின் தத்துவத்தோடு இணைந்து, மனத்தத்துவமும், விஞ்ஞான தத்துவமும், மெய்ஞ்ஞான தத்துவமும் பாதுகாக்கப்பட்டன. எல்லாவற்றுக்கும் ஆதாரமாக இருப்பது சரீர யோகசித்தி.

இந்த உடம்புளே தெய்வ தரிசனம் பெற்று, இறை ஆற்றலை இந்த உடம்புளே வளர்த்து, உலகிற்குத் தங்கள் யோக சாதனையினால் ஒளியூட்டி மனித சமுதாயத்தைப் பாதுகாப்பதே சித்தர்களின் குறிக் கோள்.

"யான்பெற்ற இன்பம் பெறுகஇவ் வையகம்"

என்ற கருத்தே இதுதான். இதுவே சித்தர் இலக்கியத்தின் ஆதார சுருதி!

உடம்பின் மூலம் இறைவனை வழிபடுகிற ஞானநெறிக்கு நம்மை அழைத்துச் செல்வதற்கு ஆரம்பப் பயிற்சி தருவதற்காகவே நம்முடைய முன்னோர்கள், நம்நாட்டு ஞானிகள், நாடெங்கும் கோயில்களை நிறுவி அவரவர் பக்குவ நிலைக்கு ஏற்பத் தெய்வத்தை வழிபடும் முறைகளை யும் வகுத்துத் தந்தார்கள். நம்முடைய தமிழ்நாட்டில் எழுந்துள்ள பெரிய பெரிய கோயில்கள் எல்லாம் மகான்களும் சித்தர்களும் நமக்காக நிறுவித் தந்த ஆன்ம விடுதிகள், தெய்வ நிலையங்கள். விநோதக் காட்சிகளைப் பார்க்கச் செல்கிற கூடங்கள் அல்ல அவை. கலையழகும், தெய்வ சான்னித்தியமும் இரண்டறக் கலந்த நிலையங்கள் அவை. கல்யானையிலே யானையைப் பார்த்தால், கல் மறைந்துவிடுகிறது! உள்ளத்துக்குள்ளே இருக்கிற யானைதான் கல்லிலே யானையாகப் பிறப்பெடுக்கிறது. உள்ளத்தில் யானை இல்லை என்றால், கல்லிலும் இல்லைதானே! இதுபோலவே, நம்முடைய கோவில்களின் அமைப்பி லும் நுட்பமான பத்தி தத்துவத்தைப் பொதிந்து வைத்துள்ளார்கள் நம் முன்னோர்களாகிய மகான்கள்!

வெளிச் சடங்குகளையும், வெளிச் செயல்களையும் உதறிப் பேசுகிற பேச்சானது, சித்தனுடைய ஆன்ம பக்குவத்திலிருந்து தெறித்து வருகிற ஞானப் பொறியாகும்; ஊருக்குப் போய்ச் சேர வேண்டியவன், கைகாட்டி மரத்தையே பார்த்துக்கொண்டு, அந்த இடத்திலேயே நின்றுவிடக் கூடாதே என்ற பரிவிலும் கவலையிலும் எழுந்த எச்சரிக்கைப் பேச்சு அது. அவநம்பிக்கையினாலோ, அலட்சியத் தினாலோ, எழுந்த வார்த்தைகள் அல்ல அவை. போலித்தனத்தைச் சீறுகிற சீற்றத்துக்கும், உண்மையை வெறுத்துப் பேசுகிற பேச்சுக்கும் உள்ள வித்தியாசத்தை நாம் புரிந்துகொள்ள வேண்டும். அப்போது தான் சித்தர்களுடைய பாடலின் உட்பொருள் நமக்குத் துலங்கும்.

ஆம்; நம்முடைய நாட்டுச் சித்தர்கள் எல்லாரும் ஆழ்ந்த தெய்வ பக்தி நிரம்பியவர்கள். தெய்வநெறி நிரம்பிய தெய்வமாக் காதலர்கள் அவர்கள். அவர்கள் பொது மக்களுக்காகத் தெய்வ சான்னித்தியத் தைப் புறவடிவிலே காட்டி இயங்கச் செய்த புற அமைப்புக்களே நம் நாட்டுக் கோயில்கள். இவை அனைத்தும் சீராக ஓங்கித் தவறாது வளர்ந்தால்தான் சமுதாயத்தின் ஆன்மா செம்மைப்படும் என்ற இரகசியத்தை உணர்ந்த சித்தர்கள், இந்தக் கோயில்களில் தங்கள்

சித்திகளையும் காப்பாக அமைத்து, இவற்றின் நெறிமுறைகளையும் அருவத்திலே நின்று கண்காணித்து வருகிறார்கள். இவை தவறக் கூடாது என்பதற்குத் தங்கள் இலக்கியத்திலும் பலமான எச்சரிக்கை களைப் பாடி வைத்திருக்கின்றார்கள்.

கோயில்களில் பூசனை முறைகள் தவறாமல் நடத்தவேண்டும் என்பதில் திருமூலர் போன்ற மகான்களுக்கு அளவில்லாத கவலை யும் ஆர்வமும் இருந்துவந்துள்ளன என்பதை நாம் மறந்துவிடக் கூடாது.

ஆம்; நமது உடம்பிலே ஆன்மலிங்கம் இருக்கிறது என்றால், மகா லிங்கம் கோயிலில் இருக்கிறது. நாதலிங்கமாகிய மகான்களிலுடைய பாடல்களிலும் அதுவே காட்சிதருகிறது. இந்த வழிபாடு நம்மை என்றென்றும் வழிநடத்துமாக!

★

2. சித்தர் இலக்கியம் - தத்துவ விளக்கம்

சித்தர் இலக்கியம் என்பது தமிழகத்தில் பல நூற்றாண்டுகளாக வழங்கிவருகிற செம்மையான, தனிப்பண்போடுகூடிய ஒரு பேரிலக்கியம் ஆகும்.

சித்தர்களைப் பார்க்கும்போது அவர்களுடைய தோற்றத்தை வைத்துக்கொண்டு நாம் அவர்களுடைய வயதை அறுதியிட்டுச் சொல்லமுடியாது. இளமைப் பொலிவிருக்கும்; ஆனால் வயதிலோ அவர்கள் முதியவர்களாக இருப்பார்கள். முதுமை என்பது அவர்களுடைய வயதின் ஆண்டுக்கணக்கே; அவர்களுடைய உடலும் உள்ளமும் இளமையோடு காணப்படுவது சித்தர்களின் உடற்பண்பு ஆகும். இவ்வாறுதான், இதே பண்போடுகூடித்தான், சித்தர்களுடைய இலக்கியமும் அமைந்திருக்கிறது!

சித்தர் பாடல்களைப் படிக்கும்போது அவற்றின் எளிமையும், மிடுக்கும் இளமைப் பொலிவோடு ஒளிவீசக் காண்கிறோம். ஆனால் இந்தப் பாடல்கள் தோன்றிய காலம் எப்பொழுது என்று கணக்கிட்டுப் பார்த்தோமானால், அவற்றின் வயதை அறுதியிட்டுச் சொல்ல முடியாது. பழமைக்குப் பழமையான வயதுடைய இல்க்கியம் சித்தர் இலக்கியம் ஆகும். அதனுடைய அமைப்பும் பொருட்பண்பும், புதுமைக்குப் புதுமையாகவும், இளமைக்கு இளமையாகவும் பொலிவதைக் காணலாம். சித்தர்கள் எப்படி நம் கண்முன் இளமைத் தோற்றத்துக்குள் முதுமை ஞானத்தோடு காண்கிறார்களோ அப்படியே அவர்கள் படைத்துள்ள இலக்கியமும் இளமைத் தோற்றத்துக்குள்ளே முதுமைக் கனிவோடு திகழ்கிறது.

இது சித்தர் இலக்கியத்தின் அடிப்படையான தனிப்பண்பு என்று சொல்லவேண்டும். முன்னைப் பழமைக்கும் பழமையானதாகவும், பின்னைப் புதுமைக்கும் புதுமையானதாகவும் விளங்குகிற இந்த ஒப்பற்ற சிறப்பு சித்தர் இலக்கியத்தின் உயர்தனிச் செம்பண்பு ஆகும்.

ஆகவே, சித்தர் இலக்கியத்தின் முதலாவது சிறப்பு முதுமையும் இளமையும் இணைந்த இந்த முரண்பாட்டுப் பண்பு. இனி, இரண்டாவது ஒரு தனிச்சிறப்பு சித்தர் இலக்கியத்திற்கு உண்டு. அஃது இளமை முதுமை என்ற இரண்டு முரண்பாடுகளைப் போலவே, வேறு இரண்டு முரண்பாடுகள் கலந்த இணைப்பு ஆகும். இந்த இணைப்பும் சித்தர் இலக்கியத்திற்கு என்று தனியாக அமைந்த ஒரு பெருஞ் சிறப்பாகும். அது வருமாறு:

சித்தர் பாடல்கள் புலவர்களுக்கும் பாமரர்களுக்கும் ஒருங்கே விருந்தாக அமைந்திருக்கக் காண்கிறோம். எப்படிப் புலவர்களைக்

கவர்கின்றனவோ அப்படியே இந்தப் பாடல்கள் படிப்பு இல்லாத எழுத்தறிவுகூட இல்லாத, பாமரர்களையுங்கூடக் கவரக்கூடிய பாங்கோடு மிளிர்கின்றன. படித்த மக்களைப்போலவே பாமர மக்களும் இந்தப் பாடல்களை மெய்யுருகிப் பாடியும், பாடக்கேட்டும் துய்த்து வந்திருக்கிறார்கள். வேறு எந்த இலக்கியத்திற்கும் இல்லாத அளவுக்கு, இந்தக் கவர்ச்சி சித்தர் பாடல்களின் அடிப்படை இயல்பாக விளங்கிவருகிறது. புலவர்களும், ஓரளவு படித்த மக்களும் இந்தப் பாடல்களைக் கற்று இலக்கியச் சுவையை நுகர்ந்து வருவதோடுகூட, இலக்கியக் கல்வியே இல்லாத மிகச் சாதாரண மக்களும் இந்தப் பாடல்களை விரும்பிக் கேட்டும், பாடியும், மீண்டும் மீண்டும் படித்தும், இலக்கிய இன்பம் பெற்று வருகிறார்கள். எனவே, இராமலிங்க அடிகள் இறைவனைப்பற்றிக் கூறுவதுபோல, இந்தச் சித்தர் இலக்கியம் 'கல்லார்க்கும் கற்றவர்க்கும் களிப்பருளும் களிப்பாக', நமது செந்தமிழ் மொழியிலே பலநூறு ஆண்டுகளாக வழங்கி வருகிறது. அனைத்து மக்களையும், அனைத்து நிலையிலுள்ள மனங்களையும் ஒருங்கே கவரவல்ல இலக்கியப்பண்பு இந்தப் பாடல்களில் பொதிந்து அமைந்திருப்பது, முதுமையும் இளமையும் கலந்திருப்பது போலவே மற்றொரு முரண்பாட்டின் இணைப்பாகும்.

வயதில் முதுமை, பாங்கில் இளமை, இலக்கியச் சுவையில் கற்றவரைப் போலவே கல்லாதவரையும் கவருகின்ற ஈர்ப்பு ஆகிய உயர் தனிச் செம்மை நலன்கள், சித்தர் இலக்கியத்தின் மாபெரும் வல்லமைகளாகத் தமிழ்மொழியிலே வந்திருக்கின்றன.

இனி, இந்த இரண்டு சிறப்புகளோடு மூன்றாவது ஒரு பெரிய சிறப்பு சித்தர்களுக்கே உரியதாக இருக்கிறது. அது, அந்த இலக்கியத்தில் வழங்கிவருகிற மொழியின் பண்பிலே காணப்படுகிறது. நுண்மாண் நுழைபுலம் மிக்க புலவர்களின் யாப்பமைதி இப் பாடல்களில் காணப்படுவது போலவே, பண்டாரங்களும் பரதேசிகளும் நாட்டுப்புற மக்களும் பாடுகிற நாடோடிப் பாடல்களைப் போன்ற யாப்பும், மொழி ஆட்சியும், இந்தப் பாடல்களிலே அமைந்துள்ளதைக் காண்கிறோம். இன்னும் விரிவாக ஆராய்ந்து பார்த்தால், இந்தப் பாடல்களில் வழங்கிவருகிற தமிழானது புலவரின் தமிழாகவும் இருக்கிறது, பாமரரின் தமிழாகவும் இருக்கிறது. இலக்கியம் கற்ற, யாப்பியல் தெளிந்த, புலவர்கள் இயற்றிய பாடல்களும் இந்த இலக்கியத்தினில் இருக்கின்றன; இலக்கியக் கல்வியே பயிலாத, அதே சமயம் ஆன்மஞானம் பெற்ற மற்றவர்கள் இயற்றிய பாடல்களும், இந்தச் சித்தர் இலக்கியத்திலே காணப்படுகின்றன. சுருங்கக்கூறின் இலக்கியச் செம்மை வாய்ந்த செய்யுள்களும் இந்த இலக்கியத்திலே இருக்கின்றன; நாடோடிப் பாங்கில் இயற்றிய நாட்டுப்புறப் பாடல்களும் இந்த இலக்கியத்தில் இருக்கின்றன. இது சித்தர் இலக்கியத்தின் மூன்றாவது தனித்தன்மையாகும்.

இந்த மூன்றாவது சிறப்பில் இன்னொரு முக்கியமான உண்மை என்னவென்றால், செய்யுள் அமைதி வாய்ந்த பாடல்கள் எல்லாம் இலக்கியப் புலமை மிக்க ஞானிகளால் இயற்றப்பெற்றவை. பாமரரின் மொழியிலுள்ள நாடோடிப் பாடல்களெல்லாம் கல்லாத மக்கள்

இயற்றியவை மட்டுமல்ல, கற்றவர்களும் கல்லாதவரின் மொழியி லேயே பாடிய பாமரப் பாடல்களாகவும் விளங்குகின்றன.

நாடோடிப் பாடல்கள் போன்று தோற்றம் தருகின்ற சித்தர் பாடல்கள் இரண்டு வகையாக உள்ளன. முதலாவது வகை ஆன்ம நிலையிலே பல அனுபவம் பெற்ற இலக்கியப் புலமையில்லாத மக்களால் பாடப்பெற்றவை. இவை ஒருவகை. மற்றொரு வகை என்னவென்றால் இலக்கியப் புலமைமிக்க ஆன்மநேயப் புலவர்களும் பாமர மக்களோடு இதயம் இணைந்த நிலையிலே நின்று, அவர் களுடைய மொழியிலே அவர்களோடு அவர்களுக்காக அவர்களுடைய குரலிலே அவர்களைப் போலவே பாடுவது ஆகும். இந்த இரண்டு வகையான பாடல்களும் சேர்ந்த பெரும் தொகுப்பே சித்தர் இலக்கியம். இப்படி அமைந்திருக்கின்ற காரணத்தினால் நாடோடிப் பாடல்களின் தொகுப்புகளுக்குள்ளே பல சித்தர் பாடல்களும் உள்ளன. ஆசிரியர் பெயர் தெரியாமல் மக்கள் இலக்கியம் அல்லது நாடோடி இலக்கியம் என்ற பொதுப் பெயரிலே, இயற்றியவர் பெயர் இல்லாமல், எவ்வித முத்திரையுமின்றி நூற்றுக்கணக்கான பாடல்கள் உள்ளன. இவை தவிர சில சித்தர்கள் ஆனந்தக் களிப்பு, காவடிச் சிந்து, வழிநடைக் கும்மி போன்ற நாட்டுப்புற யாப்பமைதியிலே நாடோடி மொழிகளைக் கையாண்டு இயற்றிய பாடல்களும் ஆயிரக் கணக்கில் உள்ளன. இவற்றைப் போலவே புலவன் பெயர் தெரியாமல் நாடோடி இலக்கியத்தின் தொகுப்புகளுக்குள்ளே இலைமறைவு காய்மறைவாக வழங்குகிற பாடல்களும் ஆயிரக்கணக்கில் உள்ளன.

சைவத் திருமுறைகள் பன்னிரண்டில் 9ஆம் திருமுறை, 10ஆம் திருமுறை, 11ஆம் திருமுறை போன்ற வரையறை செய்யப்பட்ட இலக்கியத் தொகுப்புகளிலும் சித்தர் பாடல்களைக் காண்கிறோம். ஞானக்கோவை, சித்தர் பாடல் ஆயிரம், சித்தர் மொழிக்கோவை போன்ற தொகுப்புகளிலும் சித்தர் இலக்கியத்தைக் காண்கிறோம். வரலாறு தெரிந்த பெரும் புலவர்களின் பாடல்களாகவும் சித்தர் இலக்கியத்தின் பெரும்பகுதி காணப்படுகிறது. அதே சமயம் இயற்றி யவர் யார் என்ற வரலாறு காணாத பொதுமக்களின் பாடல்களாக வும், பல்லாயிரக்கணக்கான பாடல்கள் சித்தர் இலக்கியம் என்ற தொகுப்புக்குள்ளே காணப்படுகின்றன.

இளமை, முதுமை, புலமை, பாமரப்பாங்கு, யாப்பு அமைதி, நாட்டுப்புறப் போக்கு என்று ஒன்றுக்கொன்று முரண்படுகின்ற பல இயல்புகள் இந்தப் பாடல்களிலே இணைந்திருப்பினும், இவை அனைத்திலும் நாம் காணக்கூடிய உயர் தனிப்பண்பு என்னவென்றால், இந்தப் பாடல்களிலே உயிர்ப்போடு கூடிநிற்கிற மெய் உணர்வு ஆகும். இந்த மெய் உணர்வே கூடுவிட்டுக் கூடுபாய்ந்து, காதலைப் போன்ற இறை முயக்கமாகவும், இந்தப் பாடல்களினூடு இவற்றின் உயிராகத் துடித்துக்கொண்டு இயங்கியும் இயக்கியும் வருகிறது.

பழமைக்குப் பழமை

இன்றைக்கு ஏறத்தாழ 45 ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் ஒரு சமயம் நான் திருக்குற்றால மலையில் ஏறி, செண்பகாடவிக்குச் சென்று

கொண்டிருந்தபோது, மரப்பாலத்தைத் தாண்டி ஒரு சித்தர் நடந்து செல்லக் கண்டேன். அவரைப் பின்தொடர்ந்து போனபோது அவர் செண்பகாடவியின் குகைக்குள் வசிப்பவர் என்று தெரிந்து கொண்டேன். மிகுந்த தயக்கத்திற்குப் பின் நான் அவரைச் சந்தித்து உரையாடுவதற்காக, செண்பகாடவிக்கு அருகிலுள்ள அந்தக் குகைக்குள்ளே நுழைந்தேன். அவரோடு இரண்டு மணிநேரம் பேசக்கூடிய வாய்ப்பு எனக்குக் கிடைத்தது. அவர் அந்த உரையாட லிலே இடையிடையே அகத்தியர் பாடல்கள் என்று சில பாடல்களை மேற்கோள்களாகச் சொன்னார். அவற்றில் ஒன்று இன்னும் என் நினைவில் இருக்கிறது. அது வருமாறு :

கையில் முடவனும் கண்ணில் குருடனும்
மெய்யில் உறைந்திடும் மெய்யினைக் கண்டிடில்
கையில் இருகண்ணும் கண்ணில் இரு கையும்
பொய்யிலா உண்மை புலப்படல் மெய்யே.

இந்தப் பாடலின் அமைப்பையும் போக்கையும் பார்க்கும்போது, திருமூலர் திருமந்திரம் போன்ற பழம்பெரும் செம்மை இதிலே அமைந் திருப்பதைக் காணலாம். செண்பகாடவிச் சித்தர் சொன்னதிலிருந்து அகத்தியர் இயற்றிய இந்தப் பாடல் 2000 ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட தாக இருக்கலாம் என்று ஊகிக்கலாம். மேலும் இதனுடைய நடை எளிமையாக இருப்பதோடு இன்று மக்களின் ஆட்சியிலே உள்ள சொற்களே இந்தப் பாடலில் பயின்றுவருவதையும் காண்கிறோம். வழக்கொழிந்த எந்தச் சொல்லும் இதில் இல்லை அல்லவா! எனவேதான் பழமைக்கும் பழமையான இந்தப் பாடலில் புதுமைக்கும் புதுமையான ஓர் எளிமை கலந்திருக்கிறது. நடையின் போக்கு இவ் வாறு எளிமையாக இருந்தபோதிலும் கண்ணிலே கை முளைப்பதும், கையிலே கண் தோன்றுவதும் ஆகிய ஏதோ ஓர் ஆழ்ந்த கருத்து நம்மை மலைக்கச் செய்கிறதல்லவா! யோகப்பயிற்சியும், ஆன்ம அனுபவமும் வாய்ந்த மாபெரும் சித்தர்கள், கை என்றும் கண் என்றும் குறிப்பிடு வன இந்த உடம்பிலுள்ள பேரறிவு, நுண்ணுணர்வு ஆகிய மையங் களையே. இந்த மையங்கள் மனித உடம்பின் ஒவ்வோர் இடங்களில் ஞானப் பயிற்சிக்கு உரிய நரம்பு நிலைகளாகவும், உடலின் சுரப்பிகளாகவும் அமைந்து இந்த நரம்பு நிலைகளையும், இந்தச் சுரப்பிகளையும் ஆன்மப் பயிற்சியினால் இயக்கும்பொழுது பேரானந்த அனுபவங்கள் ஏற்படுகின்றன என்பது சித்தர் வாக்கு. கையில் கண் தோன்றுவதும், கண்ணில் கை முளைப்பதும் இந்த ஆன்ம மையங்களில் ஏற்படுகின்ற புதிய ஆற்றல்களைக் குறிப்பிடுகின்ற சித்தர்களின் உத்தி மொழிகளாம். இவற்றைப் பற்றிய விரிவுகளைச் சித்தர் இலக்கியத் தின் யோகப் பயிற்சியைக் கூறும் பாடல்களிலே மேலும் தெளிவாக நாம் காண்கிறோம்.

புதுமைக்குப் புதுமை

மான்டேய்ன் என்ற ஆசிரியர் உயர்ந்த இலக்கியத்தின் தன்மை யைப் பற்றிச் சொல்லும்போது, "உயர்தனிச் செம்மை இலக்கியம் என்பது எத்தகைய தனிச்சிறப்பு வாய்ந்ததென்றால், அது

என்றென்றும் செலாவணி ஆகக்கூடிய தன்மை கொண்டதாக அமைந் திருப்பதுதான்'' என்று குறிப்பிடுகிறார்.

சித்தர் இலக்கியத்தின் தனிப்பண்பு, எந்தக் காலத்திற்கும் பொருந்துகிற இந்த உயிர்ஒட்ட இயல்பே ஆகும். இதற்குச் சான்றா கத் திருமூலருடைய திருமந்திரத்திலிருந்து எத்தனையோ பாடல் களைச் சொல்லலாம். ஒரு சிறிய எடுத்துக்காட்டாக இதோ ஒரு பாடல் :

சூரிய காந்தமும் சூழ்பஞ்சும் போலவாம்
சூரிய காந்தமோ சூழ்பஞ்சைச் சுட்டிடா
சூரியன் சங்கிதி யிற்சுடு மாறுபோல்
ஆரியன் தோற்றமுன் அற்ற மலங்களே.

சூரியகாந்தம் என்று இங்கே குறிக்கப்பெறுவது இன்று நாமெல்லாம் பழகிவருகிற 'லென்ஸ்' என்ற பூதக்கண்ணாடியாகும். தமிழகத்தில் இதைச் சூரியகாந்தக்கல் என்று அழைத்திருக்கிறார்கள். படிக்கும் போது எழுத்து பெரிதாகத் தெரிவதற்காக இதைப் பயன்படுத்து கிறோம் அல்லவா! இந்த 'லென்ஸ்' என்கிற பூதக்கண்ணாடி கொண்டு ஒரு பேருண்மையை விளக்குகிறார் திருமூலர் என்ற சித்தர்பெருமான்.

பூதக்கண்ணாடியும் பஞ்சும் ஒன்றாக இருந்தால் பஞ்சு தீப்பிடிப்ப தில்லை. ஆனால் அந்தப் பஞ்சை நோக்கி வெயிலின் கதிர்கள் பூதக் கண்ணாடி வழியாகக் குவிந்து பாயுமாறு பூதக்கண்ணாடியைச் சூரிய னுக்கு எதிரே பிடித்தோமென்றால் பஞ்சில் தீப்பற்றிக் கொள்ளுகிறது. இந்த விஞ்ஞான அறிவியல் உண்மையைச் சான்று காட்டி ஒரு பெரிய மெய்ஞ்ஞான உண்மையை விளக்குகிறார் திருமூலர். இந்த உடம்புக் குள்ளே மலங்களாகிய அழுக்குச் சுமைகள், பாவ மூட்டைகள் அடுக்கி யிருக்கின்றன. இந்த உடம்போடு அவை இருந்து இணைந்து வாழ்கின்றன. எத்தனை ஆண்டுகளாயினும் இந்த உடம்பினால் அந்தத் துணிமூட்டைகளை, பாவச் சுமைகளை, மலங்களை எரித்து ஒழிக்க முடியவில்லை. சூரியகாந்தக்கல்லும் பஞ்சும் சேர்ந்திருப்பதுபோல் அவை இணைந்திருக்கின்றன. சூரியகாந்தக் கல்லினால் அந்தப் பஞ்சுப்பொதியை எரிக்க முடியவில்லை. ஆனால் நமது உள்ளமாகிய பூதக் கண்ணாடியை இறைவன் என்னும் சூரியனுடைய முன்னிலையில் பிடித்தோம் என்றால் திருவருள் என்ற கதிர்கள் உடற் கண்ணாடி வழியாக இந்தப் பாவ மூட்டைகளாகிய பஞ்சுப் பொதி களின்மேல் குவிந்து பாய்ந்து மூட்டைகளை எரித்துச் சாம்பலாக்கி விடுகின்றன.

ஒரு பெரிய அரிய மெய்ஞ்ஞான உண்மையை, பகுத்தறிவு மொழி யிலே ஞானக்கண் கொண்டு பார்க்கின்ற அறிஞர்களின் மொழியிலே, அவர்களுடைய அறிவியற் பாங்கிலே பேசுகிறார் திருமூலர். எத்தனையோ நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னர் இயற்றப்பட்ட இந்தப் பழம்பெரும்பாடல், இந்த 20ஆம் நூற்றாண்டின் விஞ்ஞான உலகிலும் செலாவணியாகக் கூடிய விதத்திலே அறிவியற் பண்போடு மிளிர்வதாய் அமைந்திருக்கிறது. இதுவே, பழமைக்குப் பழமையாகவும் புதுமைக்குப் புதுமையாகவும் ஒளிவீசுகிற பாங்கு. இந்தப் பாங்கினைத்

தான் சித்தர் இலக்கியத்தின் உயர் சிறப்புகளிலே ஒரு பெரிய சிறப் பாகக் குருமார்கள் அடிக்கடி கூறுவது உண்டு. இந்தத் திருமூலருடைய பாடலைப் போலவே மிகப் பழமையான, இசைப்பண்பினால் மிக நவீனமாகத் தோற்றம் தருகிற இன்னொரு பாட்டைப் பார்க்கலாம்.

தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரத்தில் உரைகாரர்கள் மேற்கோள் சொல்லுகிற பாடல்களில் ஒன்று மயானத்திலே கூத்தாடுகிற ஆடல் வல்லானைப் பற்றியது.

பூண்ட பல்ற அறையப்
பூதம் மருள
நீண்ட சடையான் ஆடுமே
நீண்ட சடையான்
ஆடும் என்ப
மாண்ட சாயல்
மலைமகள் காணவே காணவே காணவே.

இந்தப் பாடல் தொல்காப்பிய உரையிலே வருகிற ஒரு மேற்கோள் ஆகும். மிகமிகப் பழமையான பாடல் என்பது கண்கூடு. ஆனாலும் இதனுடைய இசைப்பண்பின் காரணமாக இந்தப் பாடல் ஒரு நவீனப் பாடலைப் போன்ற தோற்றம் பெறுகிறது. இதுவும் ஒரு சித்தர் மரபைச் சார்ந்த இசைப்பாடலே.

பல்ற்கள் கொட்டவும், பூதங்கள் அஞ்சவும், நீண்ட சடையோடு கூடிய சிவபெருமான் மயானத்திலே கூத்தாடுகிறான். பிணங்கள் எரிந்து கொண்டிருக்கின்ற சுடுகாட்டிலே இந்தக் கூத்து நடைபெறு கிறது. பறைகள் கொட்டவும், பேய்கள் அஞ்சவும், தன்னுடைய நீண்ட நெடிய சடையை விரித்துக்கொண்டு குதித்துக் குதித்துக் கூத்தாடுகிறான் சிவபெருமான். அதை மலைமகளாகிய உமையம்மை கண்டுகளிக்கிறாளாம். அவள் கண்டு களிப்பதை, 'காணவே காணவே காணவே' என்று மும்முறை கூறிக் 'கண்டு கண்டு கண்டு' என்று கூறி அழுத்தம் கொடுக்கிறது இந்தப் பாடல். இது மிகப் பழமையான பாடல் என்பதற்கு இந்தப் பாடலிலே ஓர் உட்சான்று இருக்கிறது. 'மாண்ட' என்ற சொல்லுக்கு இன்றையத் தமிழில் வழங்குகிற பொருள் வேறு. ஆனால் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பு இந்தத் தமிழ்ச் சொல்லுக்கு 'மாட்சிமை பொருந்திய' என்பது பொருளாகும். மாட்சிமை பொருந்திய சாயலோடு கூடிய உமையம்மை இந்த நாட்டி யத்தைக் கண்டு கண்டு களிக்கிறாள் என்று ஒரு பழந்தமிழ் நாட்டுச் சித்தர் பெருமான் பாடுகிறார். இந்த உடம்பாகிய உருத்திர பூமியிலே நாளும் பொழுதும் தீ எரிந்துகொண்டிருக்கிறது. நடனமும் நடந்துகொண்டே இருக்கிறது. பூதங்கள் மருள்வதும், பறைகள் கொட்டுவதும் இந்த உடம்புக்குள்ளே நடைபெற்றுக் கொண்டிருக் கின்றன. இந்த நடனத்தை ஆன்மாவாகிய உயிர் கண்டு களிக்கிறது. சித்தர்கள் கூறுகிற இந்த மெய்ஞ்ஞான உண்மையை மயானத்திலே நடைபெறும் கூத்தனுடைய நடராஜ நடனமாக ஓவியம் தீட்டுகிறது இந்தப் பழைய சித்தர் பாடல். 'மாண்ட' என்ற அந்த ஒரு சொல்லைத் தவிர மற்றச் சொல்லனைத்தும் எளிய தமிழ்ச் சொற்களாகவே விளங்குகின்ற அந்தாதியாகிய இந்தப் பாடலின் இசைப்பண்பு

கேட்பவரின் உள்ளத்தைக் கவரக்கூடிய தன்மையிலே, புதுமையான யாப்பு அமைதியிலே, வாய்ப்போடு அமைந்திருக்கிறது. இதனுடைய வயதோ இரண்டாயிரம் ஆண்டுக்கும் மேலானது. ஆனால் இதனுடைய தோற்றமோ இளமைக்கும் இளமையானது. இந்தப் பாடலை ஆக்கிய சித்தருடைய தோற்றத்தைப் போலவே இந்தப் பாடலும் பழமைக்குப் பழமையாகவும் புதுமைக்குப் புதுமையாகவும் அமைந்திருக்கிறது. திருமூலருடைய பாடல் தனது விஞ்ஞானக் கருத்தினால் இன்றையப் பாடல் போன்று விளங்குகிறது. இந்த நடனப் பாடலோ, அதனுடைய இசை வடிவத்தினால் இன்றையப் பாடல்போன்று காட்சி தருகிறது. இத்தகு கவி உத்தியும் சித்தர்களுக்கு நன்கு கைவந்த ஞானக் கலை யாகும்.

புலவரின் புலமையும், பாமரரின் எளிமையும் இப்படி இந்த இலக்கியத்திலே ஒருசேர அமைந்திருக்கின்றன என்பது நுண்ணிதின் ஆய்வார்க்கு நன்கு புலப்படக்கூடிய பிறிதொரு இலக்கியப் பாங்கு ஆகும்.

சான்றாக, உள்ளுறை கருத்துக்களை ஏதோ கதைச் செய்தியைச் சொல்வதுபோல் தனியுரையாய்க் கூறுவர் சித்தர். அந்தச் சொற்கள் கூறுகிற கதைக்குள்ளே ஒரு பெரிய உருவகம் இருந்துகொண்டு கதைகள் கதைகளாக மலரும் பாங்கு, தமிழ் இலக்கண நூல்களிலே குறிப்பிடுகிற 'இறைச்சி' என்ற இலக்கிய அணி போன்றும், 'உள்ளுறை உவமம்' என்ற அணி இலக்கணம் போன்றும் விளங்குவதாகும். இத்தகைய உருவகத்திற்குச் சான்றாகச் செம்மை இலக்கியத்திலே ஒரு மேற் கோள்:

அந்தணன் ஒருவனுடைய வீட்டிலே பால் கறக்கிற பசுமாடுகள் ஐந்து இருக்கின்றன என்று ஒரு கதை சொல்லவருவது போல் ஆரம்பிக் கிறார் சித்தர். இந்தப் பார்ப்பானுடைய வீட்டுப் பசுக்கள் ஐந்தும் பார்ப்பானுடைய பசுக்களாக இருப்பதால் மேய்ப்பதற்கு இடையனின்றி வெறிகொண்டு திரிகின்றன. தொழுவத்தில் அடைபடாமல் காடும் மேடும் திரிகின்றனவாம் இந்த அடங்காப் பசுக்கள் ஐந்தும். அடங்காப் பசுக்களை அடக்கினால்தானே அவை கன்றை ஈந்து பாலையும் ஈந்து பலன் அளிக்கும்! இதைப் பாடுகிறது திருமந்திரம்:

பார்ப்பான் அகத்திலே பாற்பசு ஐந்துண்டு
மேய்ப்பாரும் இன்றி வெறித்துத் திரிவன
மேய்ப்பாரும் உண்டாய் வெறியும் அடங்கினால்
பார்ப்பான் பசுஐந்தும் பாலாச் சொரியுமே

ஐம்புலன்கள் இயங்குகிற இந்த மனித உடம்பையே, ஐந்து பசுக்கள் வாழ்ந்துவருகின்ற தொழுவமாக உருவகப்படுத்திக் கூறுகிறார் சித்தர். பார்ப்பான் என்ற தமிழ்ச் சொல்லுக்கு, பார்ப்பவன் என்று பொருள் தருகிற 'கவி' என்னும் வடமொழிச் சொல்லை நேரொப்பாகக் கூறலாம். 'கவி' என்ற சொல்லுக்கும் பார்ப்பான் என்ற தமிழ்ச் சொல்லுக்கும் இரண்டு பொருள் உண்டு. ஒன்று பார்ப்பவன், நோக்கு பவன், காண்பவன் என்பதாகும். இதையே பகவத்கீதையில் 'சாட்சி' என்று கண்ணபெருமான் கூறுகிறார். இதுவே உயிர். நடக்கின்ற

செயல்களையெல்லாம் சாட்சியாகக் கண்டு பார்த்துக் கொண்டிருக் கிறது உடம்புக்குள்ளிருந்து. எனவே இதைப் பார்ப்பான் என்று சொல்வது சித்தர்களின் மரபு. அதோடுகூட, பார்ப்பு என்ற தமிழ்ச் சொல்லுக்குக் 'குழந்தை' என்ற ஒரு பொருள் உண்டு. பார்ப்பம்மை, பார்ப்பாத்தி, பாப்பா (பார்ப்பா) ஆகிய சொற்களெல்லாம் பார்ப்பு என்ற வித்திலிருந்து தோன்றிய சொற்களே. பாப்பா என்று இன்று வழங்குகிற சொல்லும் மூலத் தமிழ்ச் சொல்லாகிய பார்ப்பு என்ற விதையிலிருந்து முளைத்ததேயாகும். எனவே பார்ப்பனன் அல்லது பார்ப்பான் என்றால் குழந்தைத் தன்மை கொண்டவன் என்றும் இளைப்பொருள் தருகின்றது. இந்த உடம்புக்குள்ளே இருக்கின்ற உயிரானது, அறிவிக்க அறிவதே யல்லாமல், தானே அறியும் தன்மையுடையது அன்று. அதாவது பிறர் உணர்த்த உணருமே தவிர, தானாகவே உணரும் தன்மை இந்த உயிருக்கு இல்லை. இது ஒரு குழந்தையின்இயல்பு. நெருப்பில் கைவைத்தால் சுடும் என்று ஒரு குழந்தைக்குத் தெரியாது. தள்ளி நில், தள்ளி நில் என்று பிறர் எச்சரித்துக் குழந்தையை அறிவுறுத்த வேண்டிய நிலையிலிருக்கிறது அதனுடைய பசலை அறிவு.

பார்ப்பான் வீடாகிய, அதாவது உயிர் வாழ்கின்ற வீடாகிய இந்த உடம்புக்குள்ளே, பார்ப்பான் அகத்திலே பாலைச் சொரியக் கூடிய தன்மை பெற்ற ஐம்புலன்களாகிய ஐந்து பசுக்கள் வாழ்கின்றன. ஆனால் அவை உலக இச்சையிலே சிக்கி வெறிகொண்டு திரிகின்றன. இந்தப் பசுக்களை மேய்ப்பதற்குரிய ஆயனாகிய ஞானம் ஏற்பட வில்லை. அப்படி ஒரு ஞானம் ஏற்பட்டு இந்தப் பசுக்களின் வெறியும் அடங்கினால் சிற்றின்பம் தருகின்ற இந்த ஐந்து புலன்களும் பேரின்பம் தருகின்ற உயர் பசுக்களாகி ஞானப்பாலைச் சொரிய ஆரம்பித்துவிடும் என்கிறார் திருமூலராகிய சித்தர் பெருமான்.

திருமந்திரம் என்ற புலமைக்குப் புலமை சான்ற பேரிலக்கியத்தி லுள்ள இந்தப் பாடல், யாப்பு அமைதியிலும், சொல் ஆட்சியிலும், மொழியின் வழக்காற்றிலும் செம்மை இலக்கியமாகத் திகழ்கிறது. புலமைக்குப் புலமை சான்ற இதே கருத்தை நாட்டு மக்களின் பாமர மொழியிலே பேசுகிறது இன்னொரு சித்தர் பாடல் :

மாங்காய்ப் பாலுண்டு
மலைமேலிருப் பார்க்குத்
தேங்காய்ப்பால் ஏதுக்கடி—குதம்பாய்
தேங்காய்ப்பால் ஏதுக்கடி

ஐம்புலன்கள் ஞான ஒருமையிலே சேர்ந்து சுரக்கின்ற ஞானப் பாலை மாங்காய்ப்பால் என்பது ஒரு சித்தர் மரபு ஆகும். இந்த உடம்பிலுள்ள அறிவுக்கு ஆதாரமான சுரப்பிகளை வகைப்படுத்திக் கூறியுள்ள சித்தர்கள் இவற்றின் வடிவத்தையும் வருணித்துக் கூறியிருக் கிறார்கள். ஆன்ம ஆனந்த அனுபவத்திலே, அந்த ஆனந்தமாகிய ஞானப்பாலைச் சுரக்கின்ற சுரப்பியின் வடிவம் மாவடுவைப் போன்ற தாகும். உடலுறுப்புகளை ஆராய்ந்து கூறுகின்ற தத்துவ விஞ்ஞானி களும் இன்றைய அறிவியல் முறையிலே ஆராய்ந்து கண்டு, மாங்காயின்

வடிவத்திலுள்ள சுரப்பிகளாகிய அங்கங்களைப் பற்றி எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். சித்தர்களுடைய யோகப் பயிற்சியினால் ஐம்புலன் அடக்கம் கைவந்த ஒரு ஞானிக்கு மலைமுகடாகிய தலை உச்சியிலே மாங்காய் வடிவத்திலுள்ள சுரப்பியிலிருந்து (gland)ஞானப் பால் சுரக்கிறது. பசியையும் வேட்கையையும் மீறிய பேருணவாக இந்த ஞானப்பால் உடலுக்குள்ளேயே சொரிய ஆரம்பித்துவிடுகிறது. பிறகு ஆடம்பரமான உணவாகிய தேங்காயின் பால் வேண்டுவது இல்லை. ஞானப்பால் உண்டு மலை முகடாகிய தலை உச்சியிலே சிந்தனை கூடி நிலைத்து நிற்கும் ஞானிகளுக்கு உலக இச்சையாகிய பிற இன்பங்கள் வேண்டுவதில்லை என்பதை நாட்டுப்புறத்து மக்களின் மொழியிலே கூறுகிறது இந்த எளிய பாடல்.

குதம்பைச் சித்தர் என்ற மகான் பாடிய இந்தப் பாடல் பார்ப்பான் அகத்திலே பால்சொரிவதை நினைவூட்டுவதாக இருப்பதோடு நாட்டுப் பாடலின் பாங்கிலே நடந்துசெல்கிற சித்தர் இலக்கியமாகவும் அமைந் துள்ளது.

ஒரே கருத்தை, செம்மை இலக்கியத்தின் வடிவத்திலும் நாட்டுப் புற மக்களின் இலக்கிய வடிவத்திலும் கூறுகின்ற பான்மை சித்தர் இலக்கியத்திற்கு அமைந்திருக்கின்ற சிறப்பை இந்த இரண்டு பாடல் களும் உணர்த்துகின்றன. ஆகவே, இதுவரை நாம் கண்ட ஆய்வின் தொகுப்பு என்னவென்றால், சித்தர் இலக்கியமானது பழமைக்குப் பழமையாக இருப்பதோடு புதுமைக்குப் புதுமையாக அமைந்திருக் கிறது என்பதும், மெய்ஞ்ஞானமும் விஞ்ஞானமும் இணைந்த வகையிலே அறிவியலோடு இந்த இலக்கியம் மக்களை நோக்கிப் பேசுகிறது என்பதும், நுண்மாண் நுழைபுலம் கொண்ட அறிஞர் பெருமக்களைப் போலவே, கல்வி அறிவு இல்லாத பாமர மக்களும் விரும்பிக் கேட்கும் வடிவத்தில் இந்த இலக்கியம் அமைந்திருக் கிறது என்பதும், செம்மை சார்ந்த பேரிலக்கியங்கள் வழங்குவது போலவே நாட்டுப்பாடல் இலக்கியமாக இத்தகைய சித்தர் பாடல் வழங்குகிறது என்பதும், இயற்றியவர் பெயரும் வரலாறும் தெரிந்த பாடல்களோடு பாடலை இயற்றியவர் யார் என்று தெரியாத பொதுமக்களின் இலக்கியமாகவும், ஆயிரக்கணக்கான பாடல்கள் சித்தர் இலக்கியத்திலே வழங்கிவருகின்றன என்பதும், முழுப்பொருளும் புரியாத நிலையிலும் இந்தப் பாடலுக்குள்ளே இருக்கும் ஏதோ ஒரு மயக்க ஆற்றல், பாடலைப் புரிந்தவர்களை மயக்குவது போலவே பாடலைப் புரிந்துகொள்ள முடியாதவர்களை யும் மயக்கி ஈர்க்கிறது என்பதும்; யாப்பின் அமைதியிலும் மொழியின் ஆட்சியிலும் இந்த இலக்கியம் பாக்கள், பாவினங்கள், பண்ணத்திகள், இசைப்படல் வகைகள், பேரிலக்கியப் பெரும்செய்யுட்கள், சிற்றிலக்கியப் பிரபந்தப் பாடல்கள், இலக்கண வரம்புக்குள் இயங்குகிற செய்யுள் கள், இலக்கண வரம்பை மீறி மக்களின் இசைப்பாங்கும் இயலும் கூடி இணைந்த பாமரப் பாடல்கள் என்று, வகையிலும் தொகையிலும் விரிந்து பரந்து விளங்குகிற மாபெரும் இலக்கியமாக இந்தச் சித்தர் இலக்கியம் பல நூறு ஆண்டுகளாகத் தமிழகத்திலே வழங்கிவருகிறது என்பதும் உண்மை.

இனி, சித்தர் இலக்கியத்தின் தன்மைகளைத் தனித்தனியாக ஆய்வு முறையிலே நோக்க வேண்டியது அவசியம் ஆகும்.

எளிமை

சித்தர் இலக்கியத்தின் எளிமை என்பது அந்த இலக்கியத்திலே ஆளப்பட்டுள்ள மொழியின் எளிமையே யாகும். அதாவது சித்தர்கள் தனிப்பாடல்களிலே கையாளுகின்ற தமிழ்நடையானது மிகமிக எளிய சொற்களாலாகிய மிடுக்கு நடையாகும். நிகண்டு பார்த்துப் புரிந்து கொள்ள வேண்டிய அவசியம் இன்றிச் சொற்களின் பொருளை உடனே புரிந்துகொள்ளக்கூடிய வகையில் சித்தர்களின் தமிழ்நடை அமைந்திருக்கிறது. சைவத் திருமுறைகள் 12இல் 9ஆம் திருமுறை, 11ஆம் திருமுறை ஆகிய தொகுப்புகளிலே உள்ள சித்தர்களின் பாடல் களுக்கும் இந்த எளிமை இலக்கணம் பொருந்துகிறது. 10ஆம் திருமுறையாகிய திருமூலருடைய திருமந்திரமும் அதனுடைய சொல் ஆட்சியிலே எளிமை என்ற இயல்பை உள்ளடக்கி நிற்கிறது. விட்டுச் சித்தர் என்று அழைக்கப்பெறுகிற பெரியாழ்வாரின் பாசுரங்களிலே பல, சித்தர் இயல்புகள் கொண்டு பொருளாலும் ஆழத்தாலும் ஆன்ம அனுபவத்தாலும் ஆழ்ந்து அகன்று விரிந்து செல்கின்ற தன்மை யுடையனவாக இருப்பினும், அவற்றின் நடை மிகமிக எளிமையாக இருப்பது இங்கே குறிப்பிடத்தக்கதாகும். இவ்வாறே பற்பல கொள்கைகளையும் கோட்பாடுகளையும் உடைய பல்வேறு பிரிவு களிலே தோன்றிய எல்லாச் சித்தர்களுடைய பாடல்களும் தங்கள் தமிழ்நடையிலே எளிமையிலும் எளிமையாக விளங்குகின்றன. அண்மைக் காலத்திலே தோன்றிய மஸ்தான் சாகிபு, வாலைச்சித்தர் போன்ற சித்தர் பெருமான்களும் இந்த இலக்கணத்திற்கு உடன்பட்ட வர்களே. மோனகுருவின் மரபில் வந்த தாயுமானவராகிய பெரும் சித்தரும் தமது பாடல்களிலே வடமொழிச் சொற்களை மிகுதியாகக் கையாண்டிருப்பினும், அவருடைய பாடல்களில் தமிழ்நடையானது எளிமைப் பண்போடுதானே இயங்குகிறது! 'கல்லாத பேர்களே நல்லவர்கள் நல்லவர்கள்' என்பது போன்ற வரிகளும், 'சங்கர சங்கர சம்போ' போன்ற ஆனந்தக் களிப்பு வரிகளும் துரியநிலை பற்றிப் பேசுகின்ற பாடல்களும்கூட இந்த எளிமை இலக்கணத்தோடு காணப் படுவதை இங்கே முக்கியமாகக் குறிப்பிடவேண்டும்.

ஆகவே, எளிமை என்பது சொற்களில் மட்டும் உள்ள எளிமை யாகும். ஆனால் இந்தச் சொற்கள் தாங்கி நிற்கின்ற பொருளோ அளந்துபார்க்க முடியாத அத்துணை ஆழம் கொண்டதாக அமைகிறது.

எளிமை என்ற மொழிநடைக்கு இலக்கணம் கூறுகின்ற மேனாட்டு மொழி நூல் வல்லுநர்கள் அனைவரும் இந்த எளிமையின் பிறப்பிட மாக உள்ளத்தின் தெளிவையே குறிப்பிடுகிறார்கள். உள்ளத்திலே தெளிவு இருக்குமானால் அந்தத் தெளிவானது தெளிந்து சொற்களிலே உறவாடுகிறது. புலமையை உணர்த்துகின்ற பாடல்களைப்போல் அன்றி, உள்ளத்தின் தெளிவை உணர்த்தித் தெளிந்த நிலையிலே கூறுகின்ற சித்தர்கள், தங்கள் கருத்துகளைத் தெளிவோடு பேச

முனைவதனால் அவர்களுடைய சொற்களிலே பின்னலும் கடுமையும் இல்லாத நிலையில் எளிமை பிறக்கின்றது. ஆனால் இந்த எளிமையின் ஒரு தனிச்சிறப்பு என்னவெனில், இந்த எளிமையானது ஒரு வயதுவந்த மனிதனுடைய எளிமை. ஒரு குழந்தையின் எளிமைக்கும் ஒரு பெரிய மனிதனின் எளிமைக்கும் எத்தனையோ வேறுபாடு உண்டு. ஒரு மனிதனுடைய முகத்திலே உள்ள தூய்மையானது, ஒரு குழந்தையின் தூய்மையைப் போன்றதாகும். ஆனால் அந்தக் காரணத்தினால் ஒரு வயதுவந்த மனிதன் குழந்தையாகி விடுவானா? குழந்தையைப் போன்ற எளிமை இருக்கிறதே தவிர, அந்தப் பாடல்களிலே அந்த எளிமை காரணமாகப் பசலைத்தன்மை இருப்பதில்லை. மாசு மறுவின்றி ஒரு குழந்தையின் பண்பு சித்தர் இலக்கியத்திலே எளிமை யாக உறவாடுகிறது. அது குழந்தையைப் போன்ற தன்மையே தவிர, குழந்தைத் தன்மை ஆகிவிடாது. குழந்தை போல என்பதற்கும் குழந்தையே என்பதற்கும் அடிப்படையில் எத்தனை வேறுபாடு இருக்கிறது! இதை நாம் புரிந்துகொள்ள வேண்டும்.

ஆழமான தூய தண்ணீர் நிரம்பியுள்ள ஒரு பெரிய குளத்திலே அல்லது சுனையிலே மேற்பரப்பை நாம் நோக்கினால் அடிமணலே கண்ணுக்குத் தெரியும். அது படிகம் போன்ற தண்ணீரின் இயல் பினால் ஏற்படுகிற கண்ணாடித் தன்மை. அடிமணல் தெரிகிறதே என்று நினைத்து அந்தச் சுனைக்குள்ளே இறங்கிவிடமுடியுமா? உள்ளே உள்ளே உள்ளே ஆழ்த்திக்கொண்டே சென்றுவிடும் அந்தச் சுனையின் ஆழம். மூக்குளி பாய்ந்து அடிமணலை எடுப்பதற்கு எத்தனையோ ஆழம் உள்ளே பாய்ந்து செல்லவேண்டும். மூச்சுத் திணறினாலும் திணறக்கூடும். அந்த அளவுக்கு மூச்சைப் பிடிக்கும் பயிற்சி உள்ளவர்கள்தான் சித்தர் இலக்கியத்தின் அடிமணலைக் கையிலே கொண்டு வெளியே வரமுடியும். பாடல்களின் எளிய சொற் களினால் ஏற்படுகின்ற இந்தத் தெள்ளத்தெளிந்த படிகப்பண்பு சித்தர் இலக்கியம் அனைத்திலுமே உள்ள தமிழ்நடையின் தூய நலனைச் சிறப்பாகக் காணப்படுகிறது.

ஆழம்

சிவவாக்கியர் என்ற சித்தர் ஆன்மாக் கல்வியிலுடைய இயல்பினை மிக எளிய தன்மையிலே கூறுகிறார்:

ஓடி ஓடி ஓடி ஓடி உட்கலந்த சோதியை
நாடி நாடி நாடி நாடி நாட்களும் கழிந்துபோய்
வாடி வாடி வாடி வாடி வாடினின்ற மாந்தர்கள்
கோடி கோடி கோடி கோடி எண்ணிலாத கோடியே

இந்தப் பாடலின் அமைப்பைப் பாருங்கள். புரியாத சொல் என்று ஒரு சொல்கூட இதில் இல்லை. கடினம் என்பதே இல்லாத மிகமிக எளிய தமிழ். ஆனால் அது உணர்த்துகின்ற பொருளோ எத்துணை ஆழம் பாருங்கள்!

இந்த உடம்பினுக்குள்ளே ஒளியாக ஒரு மாயமான மெய்ப்பொருள் கலந்து நிற்கிறது. இந்த உட்கலந்த சோதியைக் காணவேண்டும்

என்ற நாட்டமானது மனித மனத்திற்கு இயல்பாகவே தோன்றுகிறது. இந்த நாட்டத்தின் தன்மை நுட்பமானது. ஒன்றாகப் பிணைந்து, ஒன்றாக இணைந்திருந்து, அந்த ஒன்று இரண்டாகப் பிரிந்தது. பேருயிரிலே கலந்துநின்ற சிற்றுயிரானது பேருயிரிலேயிருந்து பிரிந்து தனியே வந்தது. பிரிந்துவந்த ஒன்று, தான் இணைந்துநின்ற ஒன்றை நாடுவது இயற்கையின் இயல்பு அல்லவா! பேரான்மாவை நாடுகின்ற நாட்டத்தின் முதல் மூலம் இதுவேயாகும். இணைந்த இரண்டு பிரிந்து போய் மீண்டும் மீண்டும் இணைவதற்காகத் தவிக்கின்ற தவிப்புத்தான் இந்த மெய்ப்பொருள் நாட்டம். பிரிந்த உயிருக்குள்ளே உட்கலந்து நிற்கிறது அந்த மெய்ப்பொருளாகிய சோதி. பிரிந்தபின்பு அதைக் காணமுடியாதபடி அறியாமை இருளானது கவிந்து உயிரை மறைத்து விடுகிறது. அதைக் காணுவதற்காக உயிரானது நாடி நாடி இயங்கு கிறது. இந்த இயக்கம்தான் ஆன்ம வரலாற்றிலே கோடி கோடி யுகமாகக் காணப்படுகின்ற இயக்கம். இந்த இயக்கமாகிய ஆழ்ந்த மெய்ப்பொருள் ஈர்ப்பை மிக எளிய தமிழிலே பாடுகிறார் சிவ வாக்கியர். அப்படிப் பாடும்போது அவருடைய ஆன்மத்தெளிவு அவருடைய சொற்களிலே ஒளிவீசிப் பிரகாசிக்கிறது. இதுவே இந்த எளிய சொற்களின் இலக்கணம் ஆகும்.

வடிவ வகைகள்

தமிழ் நடையினுடைய எளிமையை ஆராயும்போது சித்தர்களின் உள்ளத் தெளிவே சிக்கலற்ற சொற்களாகப் புறப்படுகிறது என்பதைப் பார்க்கிறோம். அப்படியானால் இந்தச் சொற்கள் பிறந்து, பாடலின் உருவிலே வடிவெடுக்கும்போது அவை எத்தகைய வடிவைப் பெறு கின்றன என்பதை அடுத்தபடியாக நாம் ஆராயவேண்டும்.

உயிரையும் உடம்பையும் ஆன்ம பரிபக்குவத்தையும் ஆராய்ந்து சொல்லுகின்ற நூல்கள் பிறவியின் தன்மைகளைப் பல கோணங்களி லிருந்து ஆராய்ந்து கூறியிருக்கின்றன. நமது இந்திய நாட்டின் ஆன்மத் துறையிலே அடிப்படையான ஒரு பேருண்மை என்னவென்றால், உயிர் உடலை ஏன் எடுக்கிறது, எப்படி எடுக்கிறது என்ற ஆய்வேயாகும். சமணத்திலும், சாக்கியத்திலும் ஊழ்வினையை அடிக்கோடிட்டுக் காட்டுவதைத் தமிழ்மொழியிலுள்ள காப்பியங்கள் கதை வடிவத்திலே நமக்கு உணர்த்தியுள்ளன. தமிழகத்தின் தொன்மையான மற்றச் சமயங்களிலும் ஊழையும் முற்பிறப்பு, முன்பிறவி, பின்பிறவி, என்பதையும் அழுத்தமாகவே கூறியிருக்கிறார்கள். தமிழ்ப் பொது மறை என்று நாம் வழங்குகின்ற திருக்குறளில் திருவள்ளுவர் முன்னைப் பிறவியையும் பின்னைப் பிறவியையும் பற்றிக் கூறுகிறார். இந்த உண்மையை இங்கே நாம் நினைவு கொள்ளவேண்டிய அவசியம் என்ன வென்றால், நமது நாட்டின் அடிப்படைக் கொள்கைகளில் மிகவும் முக்கியமான ஒரு கொள்கை ஆன்மாவானது வினைக்கு ஈடாய் உடம்பை எடுக்கிறது, மெய் கொள்கிறது என்பதாகும். அதாவது வினைப்பயனுக்குத் தக்கவாறு இப்பிறவியிலே துய்ப்பு அடையவேண்டு மென்ற அடிப்படையில் அந்த அந்த வினைக்கு ஈடான அந்த உடலை உயிர் எடுத்து இந்த உலகிலே பிறக்கிறது. இந்த அடிப்படை உண்மை